

CAPACITAT DE RESPOSTA

JORDI CUADROS

Es veu a venir. Som a primers de març i una de les titulacions que impartim a l'Institut Químic de Sarrià, el Màster in Global Entrepreneurship Management, ja porta algunes setmanes impartint les classes telemàticament. Els alumnes són a Taipei, confinats, i integren un grup d'uns 40 alumnes internacionals. Però sembla que podem ser tots en qüestió de dies...

12 de març. A la tarda. Es confirma que els alumnes no podran tornar a classe durant uns quants dies, fins a Setmana Santa... possiblement. El centre i el claustre ho té clar: l'activitat formativa presencial està suspesa, però l'aprenentatge no. Comunicuem que l'endemà no hi ha activitat acadèmica i ens comprometem a continuar el dilluns 16 de forma no presencial, a les 8.00 del matí. Tenim 72 hores per preparar-nos.

Som vora 2000 alumnes i més de 100 professors, 18 titulacions diferents. Per sort, estem ben

preparats; alumnes i docents tenen ordinadors adequats i una bona capacitat a nivell informàtic. Però sobretot hi ha molta il·lusió i sentit de la responsabilitat envers els nostres rols com a docents i com a estudiants. Falten tres dies i tots estem intentant visualitzar com serà la classe de dilluns.

Comencem les preparacions al mateix temps que ens marquem alguns criteris clars. Les assignatures continuaran impartint-se de forma no presencial, de forma sincrònica, i mantenint els horaris establerts en els diferents cursos i titulacions. Per fer les classes, ens basarem en el recursos que tenim disponibles i que ja coneixem: la suite ofimàtica de Microsoft (MS) i el campus Virtual Moodle. Per a les videoconferències i el treball en grup, tenim MS Teams disponible, però a la majoria mai no ens ha calgut usar-lo. Ens caldrà aprendre.

El mateix dia 12 ens enviem un primer document de formació amb unes primeres orientacions i criteris. I ens convoquem l'endemà per a una sessió presencial de formació. No ho sabem, però serà la darrera vegada que ens veurem presencialment en els propers tres mesos.

El dia 13, més de 50 docents ens trobem sincrònicament, durant dues hores, presencialment i no presencial, per mostrar-nos com funciona el MS Teams. La sessió es grava en directe i el vídeo penjat a YouTube, en mode ocult, ha estat visualitzat més de 190 vegades. La comunicació és fonamental i experimentar junts també. Creem un equip per fer proves i compartir les nostres experiències, dubtes i dificultats.

El dies 14 i 15 són de cap de setmana, però no ho sembla. Es creen espais virtuals de classe, hi afegim els alumnes i comencem a informar-los a través d'avisos al campus virtual sobre com funcionaran les classes la setmana següent.

Dia 16, 8.00 del matí, comencem classe. Primera sorpresa, els alumnes hi són; el fet de tenir tots ordinadors i bona base ofimàtica, ajuda. I la tecnologia aguanta. No tot va perfecte, algunes reunions es tallen, algunes gravacions fallen... però, a final de setmana, les sensacions de feina ben feta per part dels docents i d'agraïment per part dels estudiants es repeteixen.

En pocs dies, les dinàmiques estan establertes i comencem a fer cicles de millora, no formals, però anem escoltant i compartint i cercant solucions per a les dificultats que van sorgint: climes d'aula que cal ajustar, formats d'arxius que resulten menys còmodes del que esperàvem... desenes de petites coses que anem provant, descobrint i compartint.

Al mateix temps que els ajustos docents, altres moltes coses han anat canviant mentre ens hem adaptat al teletreball i la docència telemàtica: ajust dels treballs de fi de grau i de fi de màster, seguiment de les recerques en curs, reunions de coordinació i d'equips de treball, procediments administratius diversos, realització d'enquestes de seguiment de la qualitat, rediseny dels sistemes d'avaluació dels aprenentatges...

Ara ja amb el curs pràcticament acabat, la impressió és que hem sabut respondre, no només al que

podia esperar-se de nosaltres, sinó sobretot al que ens marca el nostre compromís i la nostra forma de ser i de fer. Allò que en els primers dies feia por, pel risc de no poder donar als nostres alumnes les experiències d'aprenentatge que teníem pensades per a ells, ha estat finalment una experiència reeixida, amb la impressió que els alumnes han après el que esperàvem que aprenguessin, i que tant alumnes com docents hem après el que mai haguéssim somiat. Aquests alumnes tenen ara unes destreses en el treball en equip en entorns telemàtics, en la gestió de reunions no presencials, en la preparació de recursos audiovisuals... que ni tan sols sabíem que eren possibles. També han viscut l'experiència d'un claustre i d'uns equips d'administració i serveis que s'han bolcat en ells i en el compromís per la seva feina d'una forma admirable.

Això sí, hem treballat com un corcó tots, docents, alumnes i personal no docent. El curs que ve es presenta un nou repte i haurem de continuar creant i innovant. Ja tenim camí fet i molta cosa apresada... però seguim.